

עברו 30 יום מאז שלו עזב אותנו והלך. הפתאומיות עדיין טריה וכואבת וקשה לפעמים לקבל את המציאות של העלמו הפיזי מעולמו היומיומי של החבר, השכן, הידיד של 40 שנה. במיוחד קשה עליך, כאשר סביבך קיימים כל כך הרבה תזכורות שהשאייר לו אחריו - וכולם פאר.

מספיק היה לציין בתור עיקר את דרכו הארוכה מילד שנולד ברובע איסט-אנד של לונדון למייסד ובונה קבוץ, למקום משפחה בישראל - אלא לכך הרבה שותפים לו.

המיוחדים בהישיגיו הם לדעתי שניים, ושניהם באמת יצורי פאר. האחד הקמת והפעלת הספרייה של הקבוץ שאין אדם או ילד אצלנו שלו נהנה ממנה ושלא זכה להדרכה או לעזרה כשנדרשה... בשעה שספריות רבות בקבוצים אחרים הצטמצמו להצגת קטלוג שממנו בחר החבר ספר, עמד לו על העקרון כי ספריה צריך להיות מקום שאליה אפשר להכנס ובשקט לבחור ספר ואף לקרא קצת, ואני בטוח שרק משאבים מוגבלים מנעו ממנו לפתח ולהרחיב את הרעיון הזה.

יתכן כי בעתיד הלא רחוק עם הרחבת מסופי מדע אלקטרוניים ועם פתוח מכשירים אור-קוליים לא נזדקק יותר לספרים, אבל מי שזכה להננות מקריאת ספר טוב ומשקיעה מחבודה בספור מרחק לא יוותר על כך בקלות, הישג זה הוא של לו וכמעט רק שלו.

השני בהישיגיו של לו, פחות מוחשי אולי אבל לא פחות חשוב, ובהחשב ברגע בו התחולל, כמעט מפליא בעוצמתו. הוא פחות מוחשי כי הוא נעשה במחשבות של חברים, בגישתם לענייני מסורת יהודית ודת יהודית. עוד בימי ההכשרה באנגליה, כאשר היינו קבוצת צעירים חדורי גישה משוחררת לענייני דת, התמיד לו בדבקותו במסורת היהודית ומבלי לכפות על איש ומבלי לדחות חברים ע"י קנאות, הצליח ע"י דוגמא אישית לקבע עבור חברה שלמה דפוסי וחוקי התנהגות ביחס לדת ומסורת יהודית, שספק עם אחרת היו בכלל קיימים היום בחברתנו.

לו לא בנה בכפר הנשיא בית כנסת מפואר, אבל הצליח להקים מבנה במושגים שלנו בכל אשר קשור ליהדותנו.

ועל כך..... יהיה זכרו בורך.